

вита въ тоя край — джелепчеликъ (покупка и продажба на едър добитък), и следъ време добива завидно материално и обществено положение, като става чорбаджия (кметъ на село Куцина).

И като въ знакъ на благодарностъ за спечеленото богатство презъ 1857 година отива въ Ерусалимъ на поклонение на Божи гробъ заедно съ жена си и сина си Петра.

При засилването на възстаническитѣ движения въ Горно-Орѣховско презъ 1862 година, започватъ се и преследването на първитѣ и заможни българи, които турскитѣ власти обвинявали, като участници въ подготвяващитѣ се бунтове въ страната и като укриватели на възстаницитѣ. По тия причини дѣдо хаджи Димия бива разкарванъ въ гр. Свищовъ и подложенъ на изтезание. Като схваналъ, че животътъ му въ село Куцина е несигуренъ, преселва се въ 1863 година въ гр. Горна-Орѣховица заедно съ жена си и сина си Петъръ. Тукъ закупува къща и дюкяни, а въ село Куцина остава по-големия синъ Ивана и дъщеря си Велика — женена за тогавашния даскалъ Сава.

И днесъ въ село Куцина има два рода отъ хаджи Димия: по мъжка линия — хаджи Йоловци, по женска — Савовци, а въ Горна-Орѣховица отъ хаджи Петра по тримата му сина се продължава родътъ Хаджидимиевци.

Последната половина на своя животъ хаджи Димия доживѣлъ въ гр. Горна-Орѣховица, където презъ месецъ декемврий 1892 год. се поминалъ на 92 годишна възраст.

Майката на Д-ръ Боби Петровъ е родена въ Горна-Орѣховица отъ баща Панайотъ Кираковъ (по произходъ отъ тогавашното Филибе) и майка Тодорича Никули Буюклиева — Горно-орѣховка по произходъ.

Д-ръ Боби Петровъ е по редъ третото мъжко дете на родителитѣ си. Още въ раннитѣ детски години проличаватъ неговитѣ умствени способности и рѣдко дарование. Въ отдѣленията Боби е първиятъ ученикъ — гордостта и обичътъ на учителитѣ си. Скроменъ, тихъ, непознаващъ играта на улицата, както другитѣ деца, той е вѣчно въ къщи — надъ книгитѣ. Тѣ сж неговитѣ единствени другари, единствена радостъ. Този му затворенъ, неподвиженъ и заключенъ въ къщи животъ, зле се отразява въ последствие и на неговата физическа конструкция и той израстналъ съ крайно нежно и крехко тѣлосложение и незаякчене здраве.

Следъ завършване съ отличие третокласното мъжко училище въ родниятъ си градъ, Боби Петровъ постъпва въ В.-Търновската мъжка гимназия, която завършва презъ 1895 година съ първа отлична матура.

По икономически съображения става учителъ на следната година въ третокласното училище въ градъ Лѣсковецъ, отъ където на следната година, жадния за наука